

Arrest

nr. 122 440 van 14 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. COLPAERT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de etnische groep Peul te behoren en moslim te zijn. U werd op (...) geboren in de wijk Dar-es-Salaam in Conakry, waar u tot uw vertrek bleef wonen met de familie van uw vader. In december 2012 trouwde u met H. B. (...) die in januari 2013, net na uw vertrek naar België, beviel van jullie zoontje. U hebt een oudere zus die getrouwd is en eveneens in de wijk Dar-es-Salaam in Conakry woont en twee oudere broers die als handelaar in Angola werken. Uw vader was loodgieter maar is vandaag een man op leeftijd en dus niet meer actief op de arbeidsmarkt. Na uw middelbare studies ging u aan de slag als verkoper in de winkel van uw broer die algemene voedingsmiddelen verkocht. Toen hij naar Angola vertrok sloot hij de winkel en raadde hij u aan een beroep te gaan leren, waarna u een opleiding tot elektricien volgde. Samen met uw leraar voerde u grotere elektriciteitswerken uit, en op vraag van mensen uit de buurt deed u zelf ook kleine

reparaties in hun huizen. In uw vrije tijd was u zeer actief in de geloofsgemeenschap. U ging vaak naar de moskee om te bidden, gaf koranles aan de kinderen uit de wijk en was lid van een groep die instond voor het onderhoud van de moskee en het uitvoeren van kleine reparaties.

D. (...), een vrouw van 30 à 35 jaar die in uw wijk woonde, had u al een aantal keren gevraagd om kleine reparaties te doen in haar huis. Dit gebeurde meestal wanneer haar man M. (...) niet thuis was. Toen ze u op een dag opnieuw vroeg om iets te komen herstellen, gebeurde er echter iets wat u grote problemen zou opleveren. D. (...) nam uw hand vast en zei dat ze van u hield. U reageerde aanvankelijk afwijzend, omdat u geen problemen wou in de wijk en met uw familie. D. (...) gaf echter niet op, zei dat u niet bang behoefde te zijn en dat alles stiekem kon gebeuren. Ze nam u vast, begon u te strelen en trok al haar kleren uit. Op dat moment kon u geen weerstand meer bieden, en jullie belandden in haar bed.

Haar man M. (...) kwam echter thuis, en zag jullie samen. Jullie hadden hem aanvankelijk niet gehoord, omdat de elektriciteitsgenerator aan stond en veel lawaai maakte. Hij ging weer weg om de ouderen van de moskee te halen als getuigen, en kwam vervolgens met hen opnieuw de kamer binnen, waar u nog steeds het bed deelde met D. (...). M. (...) viel u aan en wou u slaan met een schop. U verweerde zich, waardoor M. (...) op de grond viel. D. (...) en de ouderen van de moskee begonnen te schreeuwen, M. (...) was erg boos en bedreigde u met de dood. Daarop rende u weg.

U meende dat u niet naar huis kon, omdat verschillende mensen uit de wijk ondertussen op de hoogte waren van wat er was gebeurd. Daarom vluchtte u naar uw leraar in Kipe, een andere wijk in Conakry. Hij zei echter dat u niet bij hem kon blijven, en bracht u met zijn motor naar zijn broer in Gombayah, eveneens in Conakry.

Ondertussen was M. (...) samen met de ouderen van de moskee naar uw ouderlijk huis gegaan. Ze troffen u daar echter niet aan, en ook uw ouders wisten niet waar u was. Ze maakten ruzie met uw vader. Jongeren uit de wijk kwamen een aantal keren 's nachts naar uw ouderlijk huis om stenen op het dak te gooien en beledigden uw ouders en uw vrouw wanneer ze hen overdag tegen kwamen in de wijk. U bleef al die tijd in Gombayah, en had vandaaruit contact met uw moeder die u op de hoogte hield van de situatie in Dar-es-Salaam. U belde ook naar uw broers in Angola om hen over uw problemen te vertellen. Zij zeiden u dat ze ervoor zouden zorgen dat u Guinee kon verlaten.

Twee weken na de gebeurtenissen bij Djenabou nam u met een smokkelaar, geregeld en betaald door uw broers, het vliegtuig in Conakry. U kwam op 18 december 2012 aan in België.

U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst te worden vermoord door M. (...), de bedrogen echtgenoot van D. (...).

U legt geen enkel document neer ter staving van uw identiteit, reisweg of asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen feiten weinig aannemelijk zijn in de specifieke religieuze en maatschappelijke context van uw verhaal.

U stelt dat D. (...) u op een dag zonder enige aanleiding aanzette om het bed met haar te delen. U reageerde aanvankelijk afwijzend, maar zij ging zo ver dat u niet anders kon dan toe te geven aan uw lusten (gehoor CGVS, pg.6; pg.20). Gelet op jullie beider profielen is deze situatie echter weinig aannemelijk. D. (...) was een getrouwde vrouw en bovendien meer dan tien jaar ouder dan u (gehoor CGVS, pg.7). Ze was net als haar man streng islamitisch, en droeg steeds een boerka als zij buiten kwam (gehoor CGVS, pg.8; pg.13). Jullie woonden al jullie hele leven in dezelfde wijk (gehoor CGVS, pg.7) en waren beiden, net zoals haar, man M. (...), en ook uw ouders, sterk ingebed in de lokale geloofsgemeenschap (gehoor CGVS, pg.5; pg.8; pg.13).

Hoewel het geenszins de bedoeling is te impliceren dat mannen en vrouwen in die specifieke context geen buitenechtelijke relaties zouden hebben, kan wel gesteld worden dat het weinig aannemelijk is dat een vrouw als D. (...) zich op zo'n manier zou richten tot u, een jongen uit haar wijk. Jullie waren zich beiden bewust van de risico's, die in deze situatie zeker niet verwaarloosbaar waren. Het was klaarluchte dag, en er was geweten dat u naar D. (...) zou gaan om aan de elektriciteit te werken, gezien ze bij uw nichtje naar u was komen vragen (gehoor CGVS, pg.6). Het was zeker niet ondenkbaar dat jullie betrappt zouden worden, door haar man, de burens, of iemand anders uit de wijk die nietsvermoedend langs kwam.

Verder is ook de plotse actie van D. (...) uiterst verwonderlijk. Niet alleen liep zij zoals hierboven aangegeven grote risico's door de tijd en plaats van het gebeurde, maar ook uw reactie was in die situatie uiterst onvoorspelbaar. U was een jongen uit de wijk, zeer religieus en sterk ingebed in het netwerk rond de moskee. U ging in uw vrije tijd vaak bidden, gaf koranles aan de kinderen en was lid van een groep die instond voor het onderhoud van de moskee en het uitvoeren van kleine

reparaties (gehoor CGVS, pg.5). Het was niet ondenkbaar dat u niet zou ingaan op haar avances en haar zou verklikken bij haar man of de ouderen van de moskee. Dit zou haar enorm in de problemen hebben gebracht en het is dan ook weinig aannemelijk dat zij een dergelijk risico zou lopen zonder ooit tijdens eerdere bezoeken al eens naar uw reactie of gevoelens te hebben gepeild.

Verder kunnen uw verklaringen over de gebeurtenissen op het moment dat jullie werden betrappt door M. (...) niet overtuigen.

U verklaart dat M. (...) u aanviel met een schop en u met de dood bedreigde toen hij u met zijn vrouw betrapte (gehoor CGVS, pg.6; pg.16). Deze zeer impulsieve uitval contrasteert sterk met de manier waarop M. (...) aanvankelijk zou hebben gereageerd. U verklaart dat hij thuis kwam, jullie betrapte en vervolgens voldoende zelfbeheersing aan de dag kon leggen om heel stil terug naar buiten te gaan om getuigen te gaan halen (gehoor CGVS, pg.6;). Naast een beproeving voor zijn zelfbeheersing was dit ook een vrij groot risico, want het was onmogelijk in te schatten of u nog steeds bij D. (...) zou zijn wanneer hij terug kwam met getuigen. Deze reactie is daarom op zich al vrij onwaarschijnlijk, en strookt bovendien geenszins met de chaos, het gevecht en de doodsb bedreigingen die daarop zouden hebben gevolgd (gehoor CGVS, pg.6; pg.16).

Ook komt het niet realistisch over dat, indien de feiten werkelijk zouden hebben plaats gevonden zoals u ze beschrijft, zowel u, uw leraar, uw moeder en uw broers zouden denken dat u vermoord zou worden als u in Guinee zou blijven en dat de enige mogelijkheid voor u was om Guinee te verlaten (gehoor CGVS, pg. 16; p.17; pg.19; pg.20; pg.21). De feiten en elementen die u doorheen uw verklaringen aanhaalt wijzen immers geenszins in de richting van dergelijke zware consequenties bij terugkeer naar Guinee.

In de periode na het incident zou M. (...) immers niets hebben gedaan waaruit bleek dat hij u wilde vermoorden. Op de ruzie tussen uw vader en M. (...) net na het incident (gehoor CGVS, pg.17-18); het ongedefinieerd aantal keren dat jongeren uit de wijk stenen op uw ouderlijk huis gooiden (gehoor CGVS, pg.12; pg.20); en de beledigingen naar uw ouders en echtgenote toe (pg.18; pg.20) na vermeldt u geen elementen die wijzen op de intentie van M. (...) om u op een dergelijk zware manier te straffen voor wat er was gebeurd.

Ook uit wat er met D. (...) na de feiten zou zijn gebeurd kon niet worden afgeleid dat de reactie van M. (...) zo buitenproportioneel dat hij u zou vermoorden. U verklaart dat D. (...) en M. (...) niet meer samen leven en gescheiden zijn (gehoor CGVS, pg.10; pg.19; pg.22). U haalt echter op geen enkel moment aan dat M. (...) D. (...) zwaar gestraft zou hebben voor wat er was gebeurd, terwijl het in die specifieke situatie weinig aannemelijk is dat de vrouw volledig buiten schot zou blijven, terwijl haar minnaar wordt vermoord. Hiernaar gevraagd op het einde van het gehoor antwoordt u: "Ik ben na het probleem, na wat ik met D. (...) gedaan heb, ben ik niet meer geïnteresseerd in de situatie van D. (...). Dat was voor mij niet meer belangrijk. Ik was enkel geïnteresseerd in mijn probleem, niet in dat van D. (...)." (gehoor CGVS, pg.21). Dit is echter geen afdoende verklaring, zeker gezien uw problemen zo sterk gelinkt waren met die van haar. Moest deze situatie werkelijk hebben plaats gevonden kan op zijn minst van u verwacht worden dat u een minimum aan interesse toont in de situatie van de vrouw die aan de basis ligt van uw vervolging, en dat u pogingen zou ondernemen om meer over haar lot te weten te komen. Bovendien zou het dan weinig waarschijnlijk zijn dat u niets zou weten over wat er met D. (...) gebeurde. U had immers nog contact met uw moeder, die in dezelfde wijk woonde als M. (...) en D. (...). Als haar iets was overkomen is het dus zeer waarschijnlijk dat uw moeder hiervan op de hoogte zou zijn. Daarnaar gevraagd antwoordt u: "Mijn moeder kan niet alles weten.". Ook dit is echter geen afdoende verklaring. De door u geschetste situatie is dus niet consistent met uw bewering dat iedereen u zei dat u vermoord zou worden.

Bovendien is het ook weinig geloofwaardig dat u, moest u werkelijk in de door u geschetste situatie hebben gezeten, geen enkel initiatief zou hebben genomen om een lokale oplossing te vinden voor uw problemen.

U verklaart dat u geen aangifte deed bij de politie (gehoor CGVS, pg.21). Daarnaast riep ook M. (...) de hulp van de autoriteiten niet in om u te zoeken en te arresteren, terwijl hij toch een man met veel geld en aanzien was (gehoor CGVS, pg.8; pg.10). Verder blijkt uit uw verklaringen ook dat u op geen enkel moment een poging ondernam om het conflict met M. (...) onderling te regelen, noch om te zoeken naar mogelijkheden tot bemiddeling. Het is in uw situatie bovendien niet ondenkbaar dat u zich gewoon elders in Conakry zou vestigen. M. (...) was weliswaar een man met geld en invloed in de wijk, maar niets wijst erop dat deze invloed zich ook buiten de wijk liet gelden. Dat hij zijn geld niet zou gebruiken om een serieuze zoekactie naar u te organiseren of contact te leggen met de autoriteiten, doet vermoeden dat hij u niet echt wou of kon vinden. In dat geval zou het volstaan u in een ander deel van de stad te vestigen, maar dat was u optie die u niet eens heeft overwogen.

U zocht dus eigenlijk op geen enkele manier naar een andere oplossing voor uw problemen, enkel een vlucht naar België leek tot de mogelijkheden te behoren (gehoor CGVS, pg.21). Dit is voor iemand in uw situatie allerm minst een logische reactie. Van iemand die problemen krijgt naar aanleiding van

een eenmalig incident kan op zijn minst verwacht worden dat hij alle mogelijkheden uitput om dat probleem op te lossen en de situatie recht te trekken, alvorens hij tot een dermate drastische beslissing overgaat als vluchten naar Europa. Dit temeer omdat u verklaart dat u gelukkig was bij uw familie in Guinee en enkel naar België kwam omdat u echt geen andere keuze had (gehoor CGVS, pg.22).

Daarnaast legt u ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de organisatie van uw vlucht naar België en het contact met uw broers hieromtrent.

U verklaart dat uw broers vanuit Angola een smokkelaar regelden die contact met u opnam in Gomboyah en u met een vals paspoort op het vliegtuig naar België zette. Uw broers betaalden voor de hele regeling €3000 aan deze smokkelaar (gehoor CGVS, pg.15; pg.17-18). Met betrekking tot het contact met uw broers legt u echter een aantal tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde eerst dat u na het incident enkel uw moeder vertelde over uw problemen, via de telefoon vanuit Gomboyah (gehoor CGVS, pg.16). Nogmaals gevraagd of u tot uw vertrek vanuit Gomboyah dus enkel contact had met uw moeder antwoordt u bevestigend (gehoor CGVS, pg.16). Wanneer men u vervolgens vraagt hoe uw broers dan wisten dat u problemen had en dat ze dus een smokkelaar moesten regelen, antwoordt u ontwijkend. U zegt aanvankelijk dat u de vraag niet hebt begrepen (gehoor CGVS, pg.16). Wanneer ze u nogmaals wordt gesteld antwoordt u dat u uw broers gebeld hebt vanuit Gomboyah (gehoor CGVS, pg.16-17). Erop gewezen dat u net nog verklaarde enkel contact te hebben gehad met uw moeder, zegt u eerst dat deze vraag u niet werd gesteld, en onderbreekt u meteen daarna de dossierbehandelaar van het CGVS om te zeggen dat u dacht dat er u werd gevraagd met wie u contact had in Guinee, en dat u daarom uw broers niet had vermeld (gehoor CGVS, pg.17). De vraagstelling was echter duidelijk, en u bevestigde tot drie keer toe uw antwoord op "Aan wie vertelde u uw problemen?" (gehoor CGVS, pg.16). Uw verklaringen overtuigen dan ook allerm minst.

Verder verklaart u ook dat u aan niemand vertelde dat u in Gomboyah was na het incident. U verklaart dat u niet aan uw moeder vertelde waar u was, en bevestigt vervolgens tot twee maal toe dat u aan niemand vertelde waar u verbleef (gehoor CGVS pg.18). Gevraagd naar hoe de smokkelaar dan contact met u kon opnemen antwoordt u dat u er met uw broers over praatte (gehoor CGVS, pg.18). Erop gewezen dat u net nog verklaarde dat u het aan niemand had verteld, antwoordt u opnieuw dat u dacht dat de vraag enkel betrekking had op mensen uit Guinee, en dat u daarom uw broers niet vermeldde (gehoor CGVS, pg.18). De vraagstelling was echter opnieuw duidelijk, en dat u een dergelijke vraag twee keer na elkaar fout zou hebben begrepen, is weinig aannemelijk. Hoewel deze verklaring niet aan de kern van uw probleem raken, tasten zij wel uw algemene geloofwaardigheid verder aan.

Tenslotte legt u geen enkel bewijsstuk neer ter ondersteuning van uw identiteit, van uw reisweg en van de door u ingeroepen feiten.

U verklaart dat u in Guinee wel in het bezit was van een identiteitskaart en een geboorte akte. U zegt dat u alle belangrijke documenten van de familie in een tas in uw kamer bewaarde, en dat uw vader na het incident de tas met documenten nam, uw identiteitskaart en geboorteakte eruit haalde en kapot scheurde (gehoor CGVS, pg.14). Het lijkt echter weinig aannemelijk dat uw vader een dergelijke actie zou ondernemen en er kunnen zich dan ook vragen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van deze verklaring en de waarachtigheid over uw verklaringen betreffende uw identiteit.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan niet gesteld worden dat u de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw vervolgingsvrees zouden liggen, aannemelijk heeft gemaakt. Zij kunnen aldus niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast werd geoordeeld dat u geen risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt. U komt ook op die basis dus niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlandse of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te

worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel haalt verzoekende partij het volgende aan: "*schending van de zorgvuldigheidsplicht – onjuiste feitenwaardering – onjuiste motivering*".

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreft de motivering dat het weinig waarschijnlijk is dat een vrouw zoals D. zich op zo'n manier tot haar zou richten, merkt verzoekende partij op dat verwerende partij enkel en alleen uit het feit dat zij en mevrouw D. ingebed waren in een strikt islamitische geloofsgemeenschap, meent te kunnen afleiden dat de door haar uiteengezette feiten ongeloofwaardig zouden zijn. Volgens verzoekende partij is de beslissing op dit punt dan ook niet afdoende gemotiveerd. Verzoekende partij voert aan dat het voor een rechtszoekende onmogelijk is om de gegrondheid van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te begrijpen op grond van de motivering dat het weinig aannemelijk is dat twee islamitische personen een overspelige relatie zouden onderhouden. Dergelijke argumentatie schraagt de weigeringsbeslissing allerminst. Immers, het is allesbehalve ondenkbaar dat een man en een vrouw, die in dezelfde wijk wonen en elkaar kennen, zich tot elkaar aangetrokken voelen, en hun kansen wagen wanneer de gelegenheid zich voordoet, aldus verzoekende

partij. Het niet kunnen weerstaan aan lichamelijke driften is allerm minst ongeloofwaardig, ongeacht de religieuze en maatschappelijke context.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de opmerking van verwerende partij dat de door verzoekende partij ingeroepen feiten weinig aannemelijk zijn in de specifieke religieuze en maatschappelijke context, dient te worden samen gelezen met de overige motieven die in de bestreden beslissing worden vermeld. Zo motiveert verwerende partij eveneens dat haar verklaringen over de gebeurtenissen op het moment dat zij en D. werden betrappt door M. niet overtuigen, dat het niet realistisch overkomt dat zowel haar leraar, haar moeder en haar broers zouden denken dat zij zou worden vermoord indien zij in Guinee zou blijven (en dat de enige mogelijkheid voor haar was om Guinee te verlaten) en dat het weinig geloofwaardig overkomt dat verzoekende partij in de door haar geschetste feiten geen enkel initiatief zou hebben genomen om een lokale oplossing te vinden voor haar problemen. Verwerende partij merkt daarna nog op dat verzoekende partij eveneens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de organisatie van haar vlucht naar België en het contact met haar broers hieromtrent. Het is het geheel van deze vaststellingen die ertoe hebben geleid dat verwerende partij geen geloof kan hechten aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas.

Voorts stelt de Raad vast dat de conclusie dat de door verzoekende partij ingeroepen feiten weinig waarschijnlijk zijn in de door haar weergegeven religieuze en maatschappelijke context, zeer uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Verwerende partij motiveert dat D. een getrouwde vrouw is die bovendien meer dan tien jaar ouder is dan verzoekende partij, dat zij, net zoals haar echtgenoot streng islamitisch is en steeds een boerka droeg, dat zij al heel hun leven in dezelfde wijk wonen en dat verzoekende partij en D. beiden sterk ingebed waren in de lokale geloofsgemeenschap. Hierna verduidelijkt verwerende partij uitdrukkelijk dat het geenszins de bedoeling is te impliceren dat mannen en vrouwen in die specifieke context geen buitenechtelijke relaties zouden hebben, doch zij is de mening toegedaan dat het weinig waarschijnlijk is dat een vrouw als D. zich op dergelijke manier tot verzoekende partij zou hebben gericht. Immers, zij waren zich beiden bewust van de risico's. Het was klaarlichte dag en er was geweten dat verzoekende partij naar D. zou gaan om aan de elektriciteit te werken. Verwerende partij stelt dat het dan zeker niet ondenkbaar was dat zij zouden worden betrappt. Verwerende partij geeft daarna eveneens aan dat de plotse reactie van D. uiterst verwonderlijk is. Niet alleen liep zij grote risico's door de tijd en plaats van het gebeurde, maar ook de reactie van verzoekende partij was in dergelijke situatie onvoorspelbaar. Gelet op het religieus profiel van verzoekende partij, was het niet ondenkbaar dat zij niet zou ingaan op de – wel zeer duidelijke en opdringerige – avances van D. en dat zij haar zou hebben verklikt bij haar man of bij de ouderen van de moskee. Verwerende partij acht het dan ook zeer onaannemelijk dat D. een dergelijk risico zou nemen zonder ooit tijdens eerdere bezoeken al eens – op subtielere wijze – naar haar reactie of gevoelens te hebben gepeild.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de argumenten van verzoekende partij dat de beslissing op dit punt niet afdoende gemotiveerd is en dat het wel degelijk aannemelijk is dat een man en een vrouw, die in dezelfde wijk wonen en elkaar kennen, zich tot elkaar aangetrokken voelen, en hun kansen wagen wanneer de gelegenheid zich voordoet, ongeacht de religieuze en maatschappelijke context, niet kunnen worden bijgetreden. Zoals reeds gesteld, ontkent verwerende partij niet dat het mogelijk zou zijn dat mannen en vrouwen, zelfs in de door verzoekende partij geschetste religieuze en maatschappelijke context, buitenechtelijke relaties aangaan, doch zij vindt het – los van het feit dat zowel verzoekende partij als D. zeer religieus zijn en getrouwd zijn/waren en sterk ingebed waren in de lokale geloofsgemeenschap – niet aannemelijk dat zowel verzoekende partij als D. dergelijke risico's zouden hebben genomen en dat D. verzoekende partij op dergelijke manier zou hebben benaderd. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen argumenten aan waarmee zij deze gang van zaken alsnog kan verklaren.

2.2.4.1. Aangaande de vaststelling dat haar verklaringen over de gebeurtenissen op het moment dat zij door M. werd betrappt, niet overtuigen, wijst verzoekende partij erop dat haar verklaringen nopens het ogenblik dat zij en D. werden betrappt wel degelijk overtuigend zijn. Zij legt uit dat, teneinde het overspel te laten vaststellen, M. over getuigen diende te beschikken indien hij verdere acties wenste te ondernemen. Dit is gebruikelijk in de islamcultuur. Dat hij hiervoor de nodige zelfbeheersing aan de dag diende te leggen is correct, doch hij had op dat ogenblik geen andere keuze, benadrukt verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat het weinig aannemelijk overkomt dat de echtgenoot van D. de nodige zelfbeheersing aan de dag zou hebben kunnen leggen om eerst stil naar buiten te gaan teneinde getuigen te halen, om vervolgens bij zijn terugkeer op een totaal irrationale wijze tekeer te gaan.

Verwerende partij kon volgens de Raad met recht stellen dat deze reactie niet strookt met de chaos, het gevecht en de doodsb bedreigingen die daarop zouden hebben gevolgd, hetgeen dan ook weer niet strookt met het feit dat M. in de periode daarna dan weer niets zou hebben ondernomen waaruit bleek dat hij verzoekende partij werkelijk wilde vermoorden of op een andere wijze straffen, reden waarom hij in de eerste plaats getuigen is gaan halen om zijn gelijk te bewijzen. In de bestreden beslissing wordt tevens aangehaald dat M. een groot risico heeft genomen door eerst getuigen te gaan halen. Het was immers onmogelijk in te schatten of verzoekende partij nog steeds bij D. zou zijn wanneer hij terugkwam met getuigen. De Raad besluit dat, hoewel het op zich nog zou kunnen worden aanvaard dat M., volgens de gebruiken van de islamcultuur, koste wat het kost getuigen wilde verzamelen om zijn gelijk te bewijzen – waarbij dient te worden opgemerkt dat het toch bevreemdend overkomt dat M. geen onmiddellijke actie zou hebben ondernomen, aangezien hij niet wist hoe lang verzoekende partij er nog zou zijn gebleven – het niet aannemelijk overkomt dat hij zich vervolgens dermate gewelddadig en roekeloos zou hebben gedragen, om dan vervolgens, in de periode die daarop volgde, niets meer te ondernemen om verzoekende partij werkelijk iets aan te doen.

2.2.5.1. Verwerende partij stelt dat het niet realistisch overkomt dat zowel haar leraar, haar moeder en haar broers zouden denken dat zij vermoord zou worden als zij in Guinee zou blijven en dat de enige mogelijkheid voor haar was om Guinee te verlaten. Verwerende partij motiveert verder dat het bovendien weinig geloofwaardig overkomt dat verzoekende partij geen enkel initiatief zou hebben genomen om een lokale oplossing te vinden voor haar problemen.

Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij zelf in haar beslissing heeft aangegeven dat een overspelige relatie in de gegeven omstandigheden risico's inhield die "niet verwaarloosbaar" waren. Bovendien betreft een overspelige relatie in een Afrikaans land waar 85% van de bevolking moslim is, en deze godsdienst strikt praktiseert, wel degelijk een ernstig vergrijp dat de sociale orde verstoort. Getuige hiervan is het feit dat haar ouderlijk huis werd bekogeld met stenen en dat haar ouders op straat werden beledigd. Dat zij het aantal keer dat dit was gebeurd niet exact kon definiëren, maakt haar verklaringen dienaangaande allerm minst ongeloofwaardig. Verzoekende partij stelt verder dat de eer van M. werd aangetast en dat deze diende te worden hersteld. De kans was dan ook meer dan reëel dat laatstgenoemde, die overigens een rijk en machtig man is, zijn invloed en geld zou inzetten teneinde haar op te sporen en te vermoorden, al dan niet met behulp van de (corrupte) autoriteiten. Het is volgens verzoekende partij aldus onbegrijpelijk dat verwerende partij meent dat uit haar verklaringen geen elementen kunnen worden afgeleid die zouden kunnen wijzen in de richting van zware consequenties bij terugkeer. Dat zij niets afwist van het lot van mevrouw D., doet hieraan allerm minst afbreuk, zo meent verzoekende partij.

Volgens verzoekende partij voert verwerende partij ten onrechte aan dat het weinig geloofwaardig is dat zij zogenaamd geen initiatief zou hebben genomen om een lokale oplossing te vinden. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat een aangifte bij de politiediensten weinig zoden aan de dijk zou hebben gebracht. De Guinese autoriteiten hebben immers enerzijds niet de middelen noch de slagkracht om deze misdrijven te beteugelen, anderzijds bestaat de kans dat zij wegens corruptie geen actie willen ondernemen. Verzoekende partij wenst erop te hameren dat er een wijdverspreide corruptie heerst binnen de politie en het gerecht, waardoor zij de bescherming van de lokale autoriteiten niet kon noch wou invoeren. M. is immers een rijke en machtige man die de betrokken agenten/magistraten zou hebben omgekocht indien een onderzoek zou zijn ingesteld, waardoor deze zich uiteindelijk tegen haar zouden keren. Verwerende partij geeft in haar beslissing bovendien zelf aan dat de autoriteiten in Guinee zich schuldig maken aan mensenrechtenschendingen.

Verzoekende partij voert tenslotte nog aan dat het voor haar geen oplossing was om zich in een ander deel van de stad te vestigen. Wie in Guinee geld heeft, kan zijn invloed immers in gelijk welk deel van de stad en het land doen gelden. De lokale mogelijkheden waren dan ook snel uitgeput.

2.2.5.2. Verzoekende partij voert enkele argumenten aan waarmee zij aannemelijk tracht te maken dat de kans meer dan reëel was dat M. zijn invloed en geld zou inzetten teneinde haar op te sporen en te vermoorden, al dan niet met behulp van de (corrupte) autoriteiten. Verwerende partij stelt echter vast dat verzoekende partij, buiten de ruzie tussen M. en haar vader net na het incident, het ongedefinieerd aantal keren dat jongeren uit de wijk stenen op haar ouderlijk huis gooiden en de beledigingen naar haar ouders en echtgenoten toe, geen elementen heeft vermeld die erop wijzen dat M. werkelijk de intentie zou hebben (gehad) om haar op een dergelijk zware manier te straffen voor wat er was gebeurd. In de bestreden beslissing wordt tevens aangehaald dat verzoekende partij zelf geen enkele poging zou hebben ondernomen om aangifte te doen bij de politie en dat M., die volgens haar een invloedrijke man

is met veel geld, de hulp van de autoriteiten niet heeft ingeschakeld om haar te zoeken en te laten arresteren. Verzoekende partij heeft ook op geen enkel moment een poging ondernomen om het conflict met M. onderling te regelen, noch om te zoeken naar mogelijkheden tot bemiddeling. Verwerende partij motiveert voorts nog dat uit niets blijkt dat de invloed van M. zich ook buiten de wijk waar zij woonden liet gelden. Dat hij zijn geld (en positie) niet zou gebruiken om een serieuze zoekactie naar haar te organiseren of contact te leggen met de autoriteiten, wijst er volgens verwerende partij op dat hij haar niet echt kon of wou vinden. In dat geval zou het volgens verwerende partij volstaan dat verzoekende partij zich zou hebben gevestigd in een ander deel van de stad. Verwerende partij verwijt verzoekende partij dat zij, zonder ook maar de minste poging te ondernemen om een oplossing te vinden voor dit conflict, de beslissing heeft genomen om haar land te ontvluchten. Verwerende partij stelt vast dat van iemand die problemen krijgt naar aanleiding van een eenmalig incident, op zijn minst kan worden verwacht dat die alle mogelijkheden uitput om deze problemen op te lossen en de situatie recht te trekken, alvorens tot de drastische beslissing over te gaan om te vluchten naar Europa.

De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten bijbrengt waarmee zij alsnog kan aantonen dat M. werkelijk van plan zou zijn om haar op te sporen en haar te vermoorden indien zij zou terugkeren naar Guinee. Verzoekende partij toont net zo min aan dat zij zich niet in een ander deel van de stad zou kunnen vestigen om verdere problemen met M. te vermijden – indien aan deze problemen al geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*.

Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift nog aan dat het feit dat zij niets afwist over het lot van mevrouw D., geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaring dat M. haar wel degelijk wil vermoorden. De Raad is echter samen met verwerende partij van oordeel dat het feit dat verzoekende partij helemaal geen interesse toont in de huidige situatie van D., wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Immers, indien M. werkelijk van plan is om haar te vermoorden omwille van de affaire met zijn echtgenote, is het aannemelijk dat hij ook zijn echtgenote zou hebben willen straffen voor haar overspel. Haar situatie levert derhalve cruciale informatie op over het lot dat verzoekende partij te wachten zou staan indien zij zou terugkeren naar Guinee. Dat verzoekende partij dan enkel kon zeggen dat zij niet meer samen leven en dat zij gescheiden zijn, en dat zij er verder geen informatie over kon geven omdat het haar eigenlijk ook niet meer interesseert, komt allerm minst aannemelijk over. Verwerende partij merkt dienaangaande nog op dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekende partij niets zou weten over de situatie van D., aangezien zij nog steeds contact heeft met haar moeder, die in dezelfde wijk woont als M. en D.. Verzoekende partij stelt desbetreffend dan weer dat haar moeder niet alles kan weten, hetgeen dan weer niet consistent is met haar verklaring dat iedereen haar zei dat zij zou worden vermoord.

Verzoekende partij tracht tenslotte nog enkele hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing te weerleggen door erop te wijzen dat een aangifte bij de politiediensten weinig soelaas zou bieden, aangezien deze diensten corrupt zijn in Guinee en zij niet de middelen noch de slagkracht hebben om dergelijke misdrijven te beteugelen (en te vermijden). Bovendien is M. een rijke en machtige man die de betrokken agenten/magistraten zou omkopen. Verzoekende partij voert eveneens aan dat, wie in Guinee geld heeft, zijn invloed in gelijk welk deel van de stad en het land kan doen gelden. De lokale mogelijkheden waren dan ook snel uitgeput en het was voor haar geen optie om zich in een ander deel van de stad te vestigen. De Raad wijst erop dat uit het bovenstaande blijkt dat verzoekende partij in de eerste plaats niet aannemelijk maakt dat M. zijn geld en macht zou gebruiken om haar op te sporen en te vermoorden. Er zijn immers helemaal geen stappen in die richting gezet, zo blijkt uit haar verklaringen. Bovendien informeert zij zich niet eens over de situatie van de vrouw door wie zij in de problemen is geraakt, terwijl zij hiertoe de mogelijkheid heeft. Verder wijst de Raad er wederom op dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat uit niets blijkt dat M. zijn invloed zou kunnen laten gelden buiten het gebied waar zij woonachtig zijn/waren. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat dit toch het geval zou kunnen zijn, waarbij de Raad volledigheidshalve nogmaals in herinnering brengt dat aan de voorgehouden problematiek met M. in de eerste plaats al geen geloof kan worden gehecht.

2.2.6.1. Nopens de door verwerende partij vastgestelde opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de organisatie van haar vlucht naar België en het contact met haar broers hieromtrent, oppert verzoekende partij dat er allerm minst sprake is van tegenstrijdigheden in haar verklaringen en dat zij integendeel uitermate gedetailleerde en samenhangende verklaringen heeft afgelegd, dewelke bovendien geen lacunes bevatten.

Dat zij aanvankelijk vergeet te vermelden dat zij naast haar moeder, tevens haar broers over haar problemen had ingelicht, kan bezwaarlijk als een tegenstrijdigheid worden beschouwd. Minstens raakt dergelijke vaststelling niet de kern van haar asielrelaas, zoals verwerende partij overigens zelf uitdrukkelijk aangeeft in de bestreden beslissing. Het is volgens verzoekende partij dan ook

onbegrijpelijk dat verwerende partij hieruit desalniettemin concludeert dat haar verklaringen ongeloofwaardig zijn. Verzoekende partij verwijst hierbij nog naar en citeert uit een arrest van de Raad teneinde in hoofdzaak aan te stippen dat haar verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

In die zin is het volgens verzoekende partij evenmin correct dat verwerende partij het ontbreken van bewijsstukken inzake haar identiteit en haar reisweg aanrekent op de geloofwaardigheid van haar afgelegde verklaringen.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ontkent dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Zij is de mening toegedaan dat het feit dat zij aanvankelijk vergeet te vermelden dat zij naast haar moeder, tevens haar broers over haar problemen had ingesproken, niet als een tegenstrijdigheid kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing vermeld wordt dat verzoekende partij tot twee keer toe uitdrukkelijk bevestigt dat zij enkel haar moeder vertelde over haar problemen en dat verzoekende partij, wanneer haar gevraagd wordt hoe haar broers dan wisten dat zij problemen had, uiteindelijk stelt dat zij ook haar broers heeft opgebeld vanuit Gomboyah. Verzoekende partij stelt tijdens haar gehoor dat zij dacht dat haar werd gevraagd met wie zij contact had in Guinee, en dat zij daarom haar broers niet heeft vermeld. Verwerende partij merkt echter op dat de vraagstelling "*Aan wie vertelde u uw problemen*" duidelijk was, waardoor haar verklaring dat zij de vraag niet goed had begrepen allerminst overtuigt. Verwerende partij merkt hierna op dat verzoekende partij tot twee maal toe heeft bevestigd dat zij aan niemand vertelde waar zij was maar dat zij, toen haar werd gevraagd hoe de smokkelaar dan contact met haar kon opnemen, plots stelde dat zij daar met haar broers over praatte. Verzoekende partij haalt wederom aan dat zij dacht dat de vraag enkel betrekking had op mensen uit Guinee, doch verwerende partij wijst erop dat de vraagstelling zeer duidelijk was en dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij een dergelijke vraag twee keer na elkaar fout zou hebben begrepen. Deze vaststellingen in acht genomen, spreekt het voor zich dat het verweer van verzoekende partij dat er *in casu* geen sprake is van tegenstrijdigheden en dat zij enkel bepaalde zaken aanvankelijk heeft vergeten te vermelden, niet kan worden aanvaard.

Waar verzoekende partij aanvoert dat dergelijke vaststellingen hoe dan ook niet de kern van haar asielrelaas betreffen, zoals verwerende partij overigens zelf uitdrukkelijk aangeeft in de bestreden beslissing en zij stelt dat het voor haar dan ook onbegrijpelijk is dat verwerende partij hieruit desalniettemin concludeert dat haar verklaringen ongeloofwaardig zijn, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar bestreden beslissing motiveert dat dergelijke tegenstrijdigheden, hoewel deze inderdaad niet aan de kern van haar probleem raken, wel degelijk haar algemene geloofwaardigheid aantasten. Verder wenst de Raad nogmaals te benadrukken dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas niet enkel gebaseerd is op de vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar vlucht naar België en het contact met haar broers hieromtrent. Daar waar verzoekende partij nog verwijst naar de rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hiermee lijkt te willen onderstrepen dat het vaststellen van tegenstrijdigheden in de verklaringen van een asielzoeker op zich niet zou volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van dit relaas. Los van het – reeds aangehaalde – feit dat de ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas verre van alleen gebaseerd is op de in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheden, wijst de Raad erop dat in de door verzoekende partij aangehaalde passage eigenlijk vermeld wordt dat de ongeloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar tevens uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Er dienen met andere woorden geen tegenstrijdigheden te worden vastgesteld in de door de asielzoeker afgelegde verklaringen om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid ervan. In zoverre verzoekende partij het omgekeerde zou willen aanhalen, wijst de Raad er – volledigheidshalve – op dat dit foutief is.

Verzoekende partij stipt eveneens aan dat haar verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. In die zin is

het volgens haar evenmin correct dat verwerende partij het ontbreken van bewijsstukken inzake haar identiteit en haar reisweg aanrekent op de geloofwaardigheid van haar afgelegde verklaringen. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet enkel wordt opgemerkt dat verzoekende partij geen enkel stuk kan voorleggen met betrekking tot haar identiteit, haar reisweg en de door haar ingeroepen feiten, maar dat haar verklaring voor het ontbreken van deze uiterst belangrijke documenten – haar vader zou na het incident met M. haar identiteitskaart en haar geboorteakte hebben verscheurd – weinig aannemelijk is. Verwerende partij stelt zich dan ook vragen bij de geloofwaardigheid van deze verklaring en de waarachtigheid over haar verklaringen betreffende haar identiteit. Verzoekende partij verschaft in haar verzoekschrift geen enkel argument teneinde deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Net zo min geeft zij een verklaring voor het feit dat zij op heden geen enkel begin van bewijs kan voorleggen omtrent de problemen die zij in Guinee zou hebben gekend. De Raad wijst er verder nogmaals op dat haar verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, doch enkel op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit het bovenstaande blijkt echter duidelijk dat dit *in casu* niet het geval is.

2.2.7. Gelet op het geheel van het voorgaande, dient te worden besloten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Daarnaast werd geoordeeld dat u geen risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt. U komt ook op die basis dus niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.*

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlandse of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus “Guinee: veiligheidssituatie”, oktober 2013).”

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar *“het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse zaken van België voor Guinee”* geldig op 14 februari 2014 (bijlage 3 bij het verzoekschrift) teneinde het volgende aan te stippen:

“Het regime van President Alpha Condé wordt geconfronteerd met betogingen van verschillende lagen van de bevolking in Conakry en andere steden van het land, met verscheidene doden als gevolg. Er zijn confrontaties uitgebroken tussen de militanten van het presidentiële kamp en de oppositie in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van 28 september 2013. Deze rellen vonden plaats in de buitenwijken van Conakry (Hamdalay, Bambeto, Cosa, Boussoura). Botsingen tussen manifestanten en de politie vonden eveneens plaats in de rand van Conakry na de bekendmaking van de definitieve resultaten op

15 november 2013. Hierbij vielen meerdere gewonden en een dode. Voorzichtigheid is nog steeds aangewezen.

[...]

Midden juli zijn er etnische gewelddadigheden uitgebroken in Guinée Forestière, met de dood van minstens 95 personen tot gevolg. Hoewel de rust teruggekeerd is in de Nzérékoré regio, is het voor personen die naar Guinée Forestière wensen te gaan aangeraden zich te informeren bij de Ambassade te Dakar voor elke verplaatsing in de regio." Verzoekende partij leidt hieruit af dat het in Guinee, en meer bepaald in Conakry, nog altijd onveilig is, reden waarom het Ministerie van Buitenlandse Zaken het afraadt om te reizen naar Guinee. Bepaalde wijken in Conakry zijn er bovendien te vermijden en men raadt af om zich 's nachts te verplaatsen, aldus verzoekende partij. De Raad stelt vast dat verzoekende partij hiermee niet aantoonde dat er heden in Guinee in het algemeen, en in Conakry in het bijzonder, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Daarbij dient te worden opgemerkt dat een dergelijk reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 19 december 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.10. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT